

İKİ ÖNEMLİ GELİŞME

Geçtiğimiz günlerde Türkiye’de İsviçre’de yaşayan Türkiyeli Türk ve Kürtleri de yakından ilgilendiren iki önemli gelişme yaşandı. Bunlardan ilki 300 aydının “Işık Olmanın Zamanıdır” başlığı ile yayınladığı, ülkenin temel sorunlarına dikkat çeken –ayrıntılı haber bu sayımızda bulunuyor- “demokrasi için aydınlar bildirgesi” oldu. Bu bildiri daha önce benzerleri yayınlanan bildirilere benzemekle birlikte, önemli farklılıklar da taşıyor. Bu farklılık şu iki nokta da toplanıyor; Birincisi; bildiri ülkenin hemen hemen tüm sorunlarına dikkat çekiyor ve çözüm önerilerinde bulunuyor. İkincisi ise, yayınlanmakla görev yerine getirilmiş sayılmıyor; istikrarlı ve kararlı bir karşı duruşun örgütlenmesi için süreklilik çağırısı yapıyor ve bunun adımlarını atıyor.

Bildiri özetle; özelleştirmelere, işsizliğe, mezarda emekliliği de içeren Sosyal Sigorta Ve Genel Sağlık Sigortası Yasası’na, kanlı çatışma ortamına karşı kitlesel eylemlere, Neoliberal ekonomi, çözüm yerine kangrenleşmeye itilmek istenen Kürt sorunu ve ‘laiklik’ sorunlarına dikkat çekiyor. öte yandan da “Olmazsa olmazlarımız var: diyerek Türkiye demokratikleşmelidir, Kürt sorununda inkardan ve şiddetten vazgeçilmelidir, on binlerce insanın ölümüne, maddi ve manevi yıkımlara, artan düşmanlıklara yol açan yaklaşımın, yerini çözüme bırakması sağlandıkça demokratik bir toplum için adım atılmış olur...” demekte, “... demokratikleşmeyle, işçi sınıfının budanan hakları yeniden kazanılır,” demektedir.

Bütün bunlarla, türküyle, kürdüyle, faklı din ve mezheplere bağlı insanlarıyla Türkiye’nin içinde bulunduğu durumun net bir tablosu çizilmekte, sorunların demokrasi ve eşit haklar temelinde çözülmesi için aydınların inisiyatif alması gerektiğine vurgu yapılmaktadır. Kuşkusuz bu çağrı ve bu çağrıda ifadesini bulan sorunlar çok önemli sorunlardır ve ülkenin içine düştüğü çıkmazın nasıl aşılabilmesinin anahtarını da vermektedir. Çağrının emek, demokrasi ve barış güçlerinin ortak bir platformda bir araya gelmesi, birlikte mücadele etmesinin yolunu daha güçlü açması, “Çatı Partisi” tartışmalarına güçlü bir dayanak olmasını umut ediyoruz.

Diğer önemli gelişme ise Balıkesir Gönen’de yapılan Uluslararası Sendikal Konferans oldu. Daha önce çeşitli ülkelerde üç kere yapılan Konferans’ın, böylece dördüncüsü yapılmış oldu. Çeşitli ülkelerden -50 sendikacı- gelen, Türkiye’den katılımlarla birlikte sayıları 300’ü aşan sendikacılar, ileri işçiler uluslararası işçi sınıfının mücadelesi konusunda deney alışverişinde bulunurken, tek tek ülkelerdeki işçi mücadelelerinin ortak sorunlara sahip olduğuna –sermayenin saldırısı adeta tek merkezden yönetilmesine benzerlik gösteriyor- vurgu yaptılar.

Uzlaşmacı ve işçilerin haklarını korumayan sendikacılığa karşı, mücadeleci bir sendikal anlayışın geliştirilip güçlendirilmesi gerektiğinin altı önemle çizildi. Mücadeleci bir sendikacılığın ise özellikle iş yerleri temel alınarak yapılabileceği belirtildi ve iş yeri çalışmasının önemine dikkat çekildi. Bu tartışmalar ve tek tek ülkelere bu tartışmaların götürülmesi ve oralarda yaygınlaştırılmaya çalışılması elbette önemli bir gelişmedir. Yaşadığımız ülkede de işçi sınıfının benzer sorunları var ve ne yazık ki İsviçre’den katılım olmadı. İsviçreli sendika yöneticileri tartışılacak gündemin kendilerin “ilgi alanları” içerisinde olmadığını belirttiler.

Oysa Tunus’tan katılan sendikacı Mohamed Syoud, kendi ülkeleri için şu örnekleri vermiş; “Özelleştirme, kitlesel işsizlik, ücretlerin düşürülmesi, sermaye sahiplerine ve özel sektöre sürekli kolaylıkların sağlanması vb” İsviçre’li bir sendikacı bu sorunlara daha başka ne ekleyebilir? Söyleyebileceği tek şey sorunlarının Tunus kadar ağır olmadığıdır. Ancak bu farklılık sadece ülkenin gelişmişlik düzeyinden kaynaklanmaktadır ve İsviçre’li işçiler benzer sorunlara karşı son yıllarda daha sık mücadeleye atılmaktadırlar. Ücret düşüklüğü sorunu büyümekte, eğitim ve sağlık hizmetlerinde sürekli olarak geriye gidiş yaşanmaktadır.

Kuşkusuz sendikal içerisinde çalışma yapan Türkiye’liler, sendikal konferansın sonuçlarını İsviçre’de mücadeleci eğilimi temsil eden sendikacıların dikkatine sunacaktır. Bütün bu tartışılan sorunlar bir kez daha gösteriyor ki, uluslararası sermaye her ülkede benzer politikalar uyguluyor. Uygulanan bu politikalar büyük sermayenin karlarını aşırı düzeylerde tutmak için gündeme getirildiği için, saldırılarda benzer olmakta, işçiler ve emeği ile geçinen halk açısından yaşam ve çalışma koşulları her geçen gün biraz daha zorlaşmaktadır.

Ancak her iki toplantı ve çağrının ortaya koyduğu şudur ki; ülke de ve dünya da sürekli bir mücadele yürütülmekte, işçi ve emekçi halk teslimiyeti asla kabul etmemektedir. Bu da gelecekte umutlu olmak için her türlü koşulun var olduğu anlamına gelmektedir.

Haziran / 2008